

การสร้างภาพลักษณ์เกย์แบบใหม่ผ่านน้ำเสียงผู้เล่าในวรรณกรรมเรื่องฤดูหลงป่า  
**A New Gay Image Type Created through Narrative Voice in the Novel  
'Lost in the Woods'**

อรัทัย เพี้ยยุระ,  
มารศรี สอทิพย์ และ อุมารินทร์ ตุลารักษ์

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

**Orathai Piayura,  
Marasri Sorthip and Umarin Tularak**  
Khon Kaen University, Thailand  
Corresponding Author, E-mail : orapan@kku.ac.th

\*\*\*\*\*

### บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการสร้างภาพลักษณ์ตัวละครเกย์โดยผ่านกลวิธีการใช้เสียงผู้เล่า (Narrative Voice) ในวรรณกรรมเรื่อง ฤดูหลงป่า ของนามปากกา the neoclassic ผลการศึกษาพบว่า น้ำเสียงที่พบมากที่สุดได้นวนิยายเป็นน้ำเสียงสดใส ร่าเริง น้ำเสียงแห่งความสุข สมหวัง ในการประกอบสร้างตัวละครนายเอก และพบการใช้เสียงเข้ม สุขุม จริงจัง มุ่งมั่น ในการประกอบสร้างตัวละครพระเอก ทำให้เกิดเป็นภาพลักษณ์ของเกย์ 2 รูปแบบ คือ 1) การสร้างภาพลักษณ์ของเกย์รุ่นใหม่ (New Generation Gay) ที่มีรูปลักษณ์ดีมีฐานะทางสังคมที่ดี และนิสัยดี 2) การสร้างภาพลักษณ์เกย์รุ่นเก่า (Traditional Gay) ที่มีรูปลักษณ์ภายนอกหรือลักษณะทางกายภาพที่แสดงออกถึงความเป็นชายในอุดมคติ คือ มีรูปร่างสูงใหญ่ได้สัดส่วน กายาล่ำสัน หน้าอกกว้าง แผ่นหลังหนา มีกล้ามเนื้อมัด ไวหนวดไวเคราดูน่าเกรงขาม มีความเป็นผู้นำ เข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว กล้าหาญ มีความน่าเชื่อถือ

จากการวิเคราะห์กลวิธีการใช้เสียงในการประกอบสร้างตัวละครเกย์ จะเห็นได้ว่าเป็นการสร้างภาพลักษณ์ของเกย์แบบใหม่ โดยถูกสร้างให้เป็นภาพของตัวละครเกย์ที่มีความสุข สมหวัง เป็นที่ยอมรับของครอบครัวและคนรอบข้าง ดังนั้นจึงปรากฏการใช้เสียงแห่งความสุข สดใส มากที่สุดในนวนิยายเรื่องฤดูหลงป่า

**คำสำคัญ :** ฤดูหลงป่า; การสร้างภาพลักษณ์; เกย์แบบใหม่; น้ำเสียงผู้เล่า

\* วันที่รับบทความ : 20 เมษายน 2566; วันที่แก้ไขบทความ 29 เมษายน 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 30 เมษายน 2566

Received: April 20, 2023; Revised: April 29, 2023; Accepted: April 30, 2023

## Abstracts

This article was aimed at analyzing the role of narrative voice in creating gay character images in the novel *Ridu Long Pa* ('Lost in the Woods'), authored by 'theneoclassic.' The analysis found that the narrative voice used most frequently was characterized by a bright, cheerful tone representing joy and fulfilled hopes and was used in the construction of the nai ek character. Meanwhile, a darker, more discreet, serious, and determined tone of voice was used to construct the character of the pra ek. These two narrative voices led to 2 gay character image types: 1) the 'New Generation Gay' image, represented in characters that feature a nice appearance and personality, as well as a high social status, and 2) the 'Traditional Gay' image, which can be observed in characters with external or physical characteristics that validate their idyllic masculinity, including a relatively taller or larger, more portly build, a wider chest and thicker back, a more muscular physique, and facial hair that makes the character look more formidable. Characters representing the 'Traditional Gay' image also show leadership qualities and are strong, determined, courageous, and reliable.

The analysis showed that narrative voice in the novel *Ridu Long Pa* played a role in constructing gay characters that represent a new gay image type, manifested in joyful gay characters who feel their hopes have been fulfilled. They are accepted within their family and by the people around them. For this reason, the narrative voice that appears most frequently in the novel uses a joyful and bright tone.

**Keywords :** Ridu Long Pa; Image creation; New gay type; Narrative voice

## บทนำ

วรรณกรรมในยุคหลังสมัยใหม่ (Postmodern) ซึ่งเป็นยุคที่ให้ความสำคัญกับความหลากหลายทั้ง ความหลากหลายทางวัฒนธรรม ความหลากหลายทางแนวคิด และความหลากหลายทางเพศ ส่งผลให้ วรรณกรรมในยุคนี้สะท้อนภาพของคนในสังคมต่อเพศภาวะและเพศวิถีแตกต่างจากวรรณกรรมในยุคอื่นๆ โดยเฉพาะในประเด็นการประกอบสร้างตัวละครที่มีความหลากหลายทางเพศ หรือตัวละครเกย์ที่มีลักษณะ แตกต่างจากตัวละครที่มีความหลากหลายทางเพศในยุคก่อนๆ เช่น นวนิยายเรื่อง "ฤดูหลงป่า" ของผู้แต่งที่ใช้ นามปากกาว่า the neoclassic ซึ่งเป็นเรื่องเล่าของเด็กชายที่เพิ่งเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กำลังจะเข้า เรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย ได้พบกับความรักที่สดใส ความรู้สึกแปลกใหม่ และความรู้สึกตื่นเต้นกับความรัก ที่เกิดขึ้นกับเพศเดียวกัน เป็นนวนิยายสะท้อนสังคมเกย์ที่จัดอยู่ในประเภทเรียนรู้ความรู้สึกของตนเอง แสดงอัตลักษณ์ทางเพศในด้านดี เป็นที่ยอมรับของครอบครัวและคนรอบข้าง เป็นความรักที่พร้อมจะเข้าใจ คอยช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน ทั้งในด้านการเรียนและการประกอบอาชีพ ซึ่งภาพลักษณ์ของตัวละคร เกย์ในนวนิยายเรื่องนี้ถูกประกอบสร้างขึ้นให้แตกต่างจากภาพลักษณ์ของตัวละครประเภทเดียวกันในนวนิยาย เรื่องอื่นๆ ในอดีตที่นำเสนอประเด็นรักร่วมเพศหรือตัวละครเกย์ว่าเป็นปัญหาสังคมที่คนในสังคมควรจะให้ ความเข้าใจ เช่น นวนิยายเรื่องประตูที่ปิดตาย ของ กฤษณา อโศกสิน และซากดอกไม้อ่อน ของ วีรวัฒน์ กนก นุเคราะห์

ภาพตัวละครเกย์ที่มีความสุขสมหวังเป็นที่ยอมรับของครอบครัวและคนรอบข้างเป็นความรักที่สดใสและพร้อมจะเข้าใจกันและกัน เป็นภาพลักษณ์ของเกย์แบบใหม่ที่ถูกประกอบสร้างผ่านน้ำเสียงผู้เล่าตามแนวคิดการเรื่องเล่า (Narrative) ของ Munslow (2007 : 63) ที่อธิบายว่า เรื่องเล่าประกอบด้วย 2 ส่วน ส่วนแรก คือ story ซึ่งเป็นเนื้อหาหรือการร้อยเรียงของเหตุการณ์ทั้งส่วนของการกระทำและสิ่งที่เกิดขึ้น รวมทั้งสิ่งที่ดำรงอยู่ในตัวบทอันได้แก่ ตัวละคร และฉาก ส่วนที่ 2 คือ discourse ซึ่งได้แก่ การแสดงออกหรือกลวิธีการสื่อสารเนื้อหา กล่าวคือ story หมายถึง อะไรที่เล่าและบรรยายในเรื่องเล่า ส่วน discourse หมายถึง เล่าอย่างไร โดยกลวิธีที่ผู้วิจัยให้ความสำคัญคือ กลวิธีการสร้างภาพลักษณ์ (Image Creation) ผ่านน้ำเสียงผู้เล่า (Narrative Voice) ตามแนวคิดของ Sillar (1991 : 63) ที่เสนอว่าการพิจารณาเรื่องเล่าต้องพิจารณาองค์ประกอบต่างๆ ดังนี้ 1) แก่นเรื่อง (theme) คือสาระสำคัญที่สุดของเรื่องที่ต้องการนำเสนอ 2) โครงสร้างของเรื่อง (structure) คือ การดำเนินเรื่องเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นไปจนจบ 3) ตัวละคร (character) คือ ตัวแทนบุคคลในเรื่องที่จะถ่ายทอดความหมายของเนื้อหา 4) จุดพลิกผันของเรื่อง (peripeteia) คือจุดการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ของเรื่องหรือตัวละครที่เกิดขึ้น 5) น้ำเสียงของผู้เล่า (narrative voice) หรือมุมมองที่ใช้ในการเล่าเรื่อง 6) รูปแบบ (style) ที่ประกอบกันขึ้นในการเล่าเรื่อง เช่น การใช้คำไวยากรณ์ของเรื่อง ลักษณะการใช้ภาพ (มารศรี สอทิพย์, 2551 : 15) โดยในบทความนี้จะวิเคราะห์ภาพลักษณ์เกย์แบบใหม่ที่ถูกนำเสนอผ่านน้ำเสียงผู้เล่าเท่านั้น

## นวนิยายเรื่องฤดูหลงป่า

ฤดูหลงป่า เป็นนวนิยายที่สะท้อนความรักของชายรักชายในสมัยปัจจุบันที่ไม่ว่าจะมีหน้าที่การงานใดอายุแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด ก็สามารถเกิดความรักในเพศเดียวกันได้ เนื่องจากสังคมเริ่มมีความอิสระและเสรีภาพในการแสดงออกเรื่องความรัก นวนิยายเรื่องนี้นำเสนอความสุข แสดงด้านบวกของการเป็นชายรักชายที่ไม่จำเป็นต้องทุกข์ทรมานและปิดบังหลบซ่อนเช่นในอดีต นอกจากนี้ยังกล่าวถึงการที่ครอบครัวยอมรับที่มีลูกเป็นชายรักชายและไม่ใช่ว่าเรื่องที่น่าอับอายแต่อย่างใด

พีฟ้า เด็กหนุ่มมัธยมปลายวัยเตรียมเข้ามหาวิทยาลัย ได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ไปดูแลคุณยายที่ต่างจังหวัดในช่วงก่อนเปิดเทอม เจ้าตัวทำได้เพียงยอมจำนนแต่ก็ได้ยื่นข้อเสนอกับครอบครัวของเขาไปว่าการไปดูแลคุณยายครั้งนี้ถือเป็นการฝึกใช้ชีวิตด้วยตัวเองก่อนที่จะย้ายไปอยู่หอพักตามลำพัง เพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่าเขาสามารถที่จะดูแลตัวเองได้ เนื่องจากบ้านของคุณยายนั้นอยู่ในพื้นที่ทุรกันดาร ซึ่งคุณยายเปิดร้านขายอาหารป่า เมื่อพีฟ้าได้มาอาศัยอยู่กับคุณยายซึ่งเป็นคนดูขยันทำงาน ทำให้วิถีชีวิตของเขาเปลี่ยนแปลงไป โดยพีฟ้าต้องตื่นแต่เช้า ไปจ่ายตลาด ล้างจาน ส่งข้าวให้ลูกค้า ทำให้เขาได้พบชายหนุ่มรุ่มร่าอย่างหัวหน้าเหมหรือในชื่อที่รู้จักกันแค่สองคนว่า พีเตอร์ เป็นเจ้าหน้าที่กรมอุทยานแห่งชาติ ผู้ซึ่งถือคติความรักไม่ยุ่งมุ้งม่างงาน จึงทำให้เขาไม่คิดที่จะสนใจใคร ใช้เวลาในแต่ละวันอยู่แต่กับเหล่าสิ่งสารพัดและธรรมชาติป่าเขาลำเนาไพร การ

ปรากฏตัวของเด็กขายนารักสโตอย่างพิฬ่าทำให้โลกของเขาเปลี่ยนไป ด้านพิฬ่าก็เริ่มหลงรักการใช้ชีวิตในป่า เขาที่ปราศจากความวุ่นวาย อีกทั้งยังทำให้เขาได้ใกล้ชิดกับคุณยายที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีโอกาสดูแลกันมาก่อน พิล่าและหัวหน้าเหมสันทสนมกันอย่างรวดเร็ว วันหนึ่งพิฬ่าได้รู้ว่าการที่เหมมาทำงานที่อุทยานแห่งชาติแห่งนี้เพราะออกหักจากผู้หญิง โดยมีสาเหตุมาจากการที่เขาโหมทำงานอย่างหนักจนไม่มีเวลาให้อดีตคนรักของเขา ภายหลังจากที่เขาได้เลิกรักกันและย้ายมาทำงานที่กรมอุทยานแห่งชาตินี้ เขาปิดกั้นตัวเองจากการมีความรักมาโดยตลอด จนกระทั่งได้มาเจอพิฬ่าหนุ่มน้อยผู้หนึ่งที่ทำให้เขาเริ่มเปิดใจให้กับความรักอีกครั้ง ต่อมาเหมถูกยิงบาดเจ็บสาหัส อาการปางตายขณะปฏิบัติหน้าที่ พิล่าได้มาอยู่เฝ้าไข้ตลอดระยะเวลา 3 วันที่เขาสลบไม่ได้สติ เมื่อเหมฟื้นมาเขาจึงได้บอกความรู้สึกของเขาที่มีต่อพิฬ่า พิล่าเองก็เช่นเดียวกันที่เกิดความรู้สึกที่ดีของเหมทั้งสองจึงเริ่มสานความสัมพันธ์กันในฐานะคนรัก เหตุการณ์ดำเนินไปได้ด้วยดี แต่แล้วก็เกิดเรื่องใหญ่อีกเมื่อพิฬ่าเพิ่งได้รู้ความจริงว่าคุณยายของเขาป่วยเป็นมะเร็ง และคุณยายตกลงที่จะไปรักษาตัวที่กรุงเทพฯ ทำให้พิฬ่าต้องเดินทางกลับไปอยู่บ้านที่กรุงเทพฯ ไวกว่ากำหนด อย่างไรก็ตามพิฬ่าและเหมก็ยังคงสานสัมพันธ์ในฐานะคนรักต่อไป และในที่สุดทั้งสองก็ตัดสินใจบอกให้ครอบครัวของพิฬ่าได้รับรู้ ซึ่งครอบครัวของพิฬ่าทราบถึงความสัมพันธ์ของทั้งคู่มาก่อนแล้ว และได้ขัดขวาง อีกทั้งยังในการยอมรับในความสัมพันธ์ของสองอีกด้วย

## วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาการสร้างภาพลักษณ์ตัวละครเกย์โดยผ่านกลวิธีการใช้น้ำเสียงผู้เล่า (Narrative Voice) ในนวนิยายเรื่อง ฤดูหลงป่า ของนามปากกา the neoclassic

## ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ศึกษาค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับแนวคิดการเล่าเรื่อง (Narrative) นวนิยายเรื่องฤดูหลงป่า โดยมีขั้นตอนดังนี้

### 1. ขั้นเตรียมข้อมูล

- ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- สืบค้นและศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องเล่าและนวนิยายเรื่องฤดูหลงป่า

### 2. ขั้นเก็บข้อมูล

- คัดเลือกและแยกข้อมูล

### 3. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

- นำข้อมูลที่ได้จากขั้นเก็บข้อมูลไปแยกแยะและวิเคราะห์ภายใต้กรอบแนวคิด การเล่าเรื่อง (Narrative) ในประเด็นการสร้างภาพลักษณ์ (Image Creation) และน้ำเสียงผู้เล่า (Narrative Voice) - เรียบเรียงงานวิจัย

## ผลการวิจัย

น้ำเสียงผู้เล่า (Narrative Voice) คือ มุมมองหรือทัศนคติของผู้แต่งที่มีต่อเนื้อเรื่องหรือต่อตัวละคร โดยน้ำเสียงของผู้แต่งในงานวรรณกรรมประเภทต่างๆ สามารถสะท้อนทั้งความคิดเห็นส่วนตัวผ่านการสร้างสรรค์งานเขียนของเขา อาจกล่าวได้ว่าน้ำเสียงของผู้แต่งเป็นสีสรรบรรยากาศที่ผู้แต่งแต่งแต้มให้กับเรื่องราวที่เขียน กล่าวคือ ผู้แต่งต้องการให้บรรยากาศในเรื่องเป็นอย่างไร หรือดำเนินไปในทิศทางใด ผู้แต่งก็เลือกใช้น้ำเสียงให้สอดคล้องกับสถานการณ์นั้นๆ นอกจากนี้การใช้น้ำเสียงของผู้แต่งยังสามารถถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละครที่เขาสร้างได้อีกด้วย ซึ่งการวิเคราะห์น้ำเสียงของผู้แต่งที่ซ่อนอยู่ในงานเขียนนั้นสามารถวิเคราะห์ได้จากการเลือกคำ รูปแบบประโยค เครื่องหมายวรรคตอน ที่ผู้แต่งได้ถ่ายทอดน้ำเสียงออกมาในงานเขียนของเขา (ธัญญา สังขพันธานนท์, 2539 : 209)

บทความนี้นำเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยในประเด็นการสร้างภาพลักษณ์ตัวละครเกย์ โดยผ่านกลวิธีการใช้น้ำเสียงผู้เล่า นวนิยายเรื่องนี้มีตัวละครหลักที่เป็นตัวละครเกย์อยู่ 2 ตัวละคร คือ 1) ฟิฟา 2) หัวหน้าเหมหรือพีเตอร์ ผู้แต่งได้สร้างภาพลักษณ์ตัวละครเกย์ทั้งสองให้มีความแตกต่างกันดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

จากการศึกษาวิธีการใช้น้ำเสียงของผู้เล่า (Narrative Voice) ตามแนวคิดของ Sillar (1991 : 36) ในนวนิยายเรื่อง “ฤดูหลงป่า” พบว่ามีการใช้น้ำเสียง 2 ประเภท ในการประกอบสร้างภาพลักษณ์ตัวละคร เกย์ คือ การใช้น้ำเสียงสดใส ร่าเริง น้ำเสียงแห่งความสุข สมหวัง พบมากที่สุด และพบการใช้น้ำเสียงเข้ม สุขุมจริงจัง มุ่งมั่น ทำให้เกิดเป็นภาพลักษณ์ของเกย์ 2 รูปแบบ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

### 1) การสร้างภาพลักษณ์ของเกย์รุ่นใหม่ (New Generation Gay)

ผู้แต่งได้มีการสร้างภาพลักษณ์ให้แก่ตัวละครฟิฟาให้มีรูปลักษณ์ที่ดี มีฐานะทางสังคมที่ดี และนิสัยดี โดยใช้กลวิธีการสร้างผ่านน้ำเสียง (Narrative Voice) ที่แสดงให้เห็นถึงความสดใส ร่าเริง น้ำเสียงแห่งความสุข ซึ่งเป็นน้ำเสียงที่พบมากที่สุดไปในนวนิยาย เนื่องจากการเล่าเรื่องผ่านมุมมองของตัวละครฟิฟาเป็นหลัก (The First – Person Narrator) ซึ่งเป็นนายเอกของเรื่องได้ทำหน้าที่เป็นผู้เล่าเหตุการณ์ต่างๆ ภายในเรื่อง สำหรับตัวละครฟิฟานั้น ผู้แต่งได้สร้างให้มีรูปลักษณ์ภายนอก ผอมบาง ขาเรียวยาว ผิวขาว มีจุดเด่นคือ แก้มที่เป็นสีส้มระเรื่อ รูปร่างและใบหน้าเหมือนกับผู้หญิง หลงใหลใน การเต้น Cover เพลงเกาหลีส และชื่นชอบใน การวาดรูป ดังความว่า

...เป็นเด็กชายแก่นๆ หน้าเหมือนตีน้อยท่าย่อย ชอบสวมกางเกงขาสั้น และแก้มมักจะเป็น สีส้มเมื่อเจออากาศร้อน

(theneoclassic, 2562 : 313)

จะเห็นได้ว่าผู้แต่งประกอบสร้างให้ฟิฟามีบุคลิกภายนอกที่สอดแทรกความเป็นหญิงอยู่ด้วย ซึ่งเป็นชนบในการสร้างตัวละครนายเอกของนวนิยายวายของไทย เนื่องด้วยนวนิยายวายเป็นนวนิยายที่มีจำนวนของผู้อ่านเป็นกลุ่มของผู้หญิงมากกว่าเพศอื่นๆ ดังนั้นจึงมีสอดแทรกความเป็นหญิงลงไปในตัวละครนายเอก เพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกเข้าถึงตัวละครและมีส่วนร่วมไปกับเนื้อเรื่อนั้นด้วย ซึ่งจะแตกต่างจากนวนิยายวายของตะวันตกที่นายเอกจะมีความเป็นชายมากกว่า (จิตานันท์ เหลืองเพียรสมุท, 2561 : 21) อีกทั้งยังเกี่ยวข้องกับ การนำความสัมพันธ์แบบชายหญิงมาครอบทับไว้ ส่งผลให้ตัวละครนายเอกที่ทำหน้าที่เป็นนางเอกจึงเป็นผู้ชายที่มีความเป็นหญิงมากกว่าตัวละครชายที่เป็นพระเอก (กฤตพล สุธีภัทรกุล, 2563 : 41)

ผู้แต่งได้สร้างฟิฟ่าเป็นลูกชายคนเล็กที่ถูกพ่อแม่เลี้ยงดูที่เป็นไปในลักษณะเอาอกเอาใจ ดังความว่า

“อ้อ ผมชื่อฟิฟ่าครับ ชื่อสองพยางค์หล่ะ ลีทธิพิเศษของการเป็นลูกคนเล็ก ผมนะเป็นลูกหลงอะ พ่อแม่มีผมตอนที่พวกพี่ๆ โตกันหมดแล้ว ผมจึงถูกเลี้ยงดูมาอย่าง...ยังงี้ดิเนะ อี้มมม จะใช้คำว่า ‘ตามใจ’ ดีหรือเปล่า จริงๆ ผมไม่ค่อยอยากใช้คำนี้เท่าไรเลยแฮะ แต่เอาเป็นว่าไม่ว่าผมจะอยากกินอะไรก็ได้กิน อยากได้ของเล่นอะไรพ่อแม่ก็ซื้อให้ หรือจะตอนไปเที่ยวต่างประเทศของพ่อแม่ก็มักจะถูกใจพ่อแม่มากกว่าของพี่ๆ เสมอ โดนสปอยล์เต็มแรงแบบนี้จึงไม่แปลกกว่าทำไมเจ๊กับเฮียถึงชอบล้อผมว่าเป็นลูกคุณหนู ซึ่งนั่นไม่จริงเลยย ผมก็ไม่ต่างอะไรจากวัยรุ่นทั่วไปหรอกน่า พวกพี่ๆ ก็พูดกันเกินไป”

(theneoclassic, 2562 : 10)

“ก็จริงนี่ครับมา ปากกับม้าเลี้ยงมันยังกับไซในหิน ไปอยู่คนเดียวแบบนี้จะเอาตัวรอดได้ไง งานบ้านก็ไม่เห็นจะเคยทำ”

(theneoclassic, 2562 : 17)

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้แต่งได้สร้างให้ฟิฟ่าเป็นลูกชายคนเล็กที่อายุก่อนข้างห่างจากพี่สาวและพี่ชายพอสมควร จึงทำให้เขาได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่เป็นพิเศษ โดยฟิฟ่าได้รับการเลี้ยงดูจากพ่อแม่ที่เป็นไปในลักษณะเอาอกเอาใจและเป็นกันเอง เขาจึงสนิทสนมกับท่านทั้งสองเป็นอย่างมาก เมื่อเขาต้องการสิ่งใด พ่อแม่ก็มักจะสรรหามาให้อยู่เสมอ นอกจากนี้การที่พ่อแม่ของเขาจ้างแม่บ้านมาคอยอำนวยความสะดวกให้แก่สมาชิกในครอบครัว การที่ครอบครัวของเขามีโอกาสเดินทางไปท่องเที่ยวต่างประเทศ การใช้สิ่งของเครื่องใช้แบรนด์เนมที่มีราคาแพงอยู่เสมอ และการมีนิสัยใช้จ่ายเงินอย่างสุรุ่ยสุร่ายของฟิฟ่า เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงการมีฐานะทางสังคมที่ดีของครอบครัวเขา โดยจะเห็นได้จากในหลายตอนด้วยกัน ตัวอย่างเช่น

“ไหนๆ ก็ซื้อมาแล้ว ให้แพดเมใช้ไปเถอะน่า แค่นี้ก็บาทเอง”

“...”

อ้าว ทำไมอยู่ดีๆ ทำหน้าทะมึนใส่ผมละ “มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“แค่นี้ก็บาทเอง?” คนแก่กว่าทวนคำพูดใส่ แถมทำท่าทางเหมือนกับไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ผมพูดออกไปนั่นแหละ “เธอใช้เงินเก่งขนาดนั้นเลยหรือไง”

“ผมเชื่อว่าเงินซื้อความสุขได้นะ” จริงๆนะครับ ยืนยันโดยใบหน้าของแพดเม่ตอนที่เธอกอดอุ้มใส่เครื่องสำอางย้อมแยมกับลมฟ้าตลอดทางไงล่ะ

(theneoclassic, 2562 : 121)

“ผมซื้อเครื่องซักผ้าให้มัย” ผมเข้าไปเกาะแขนคนแก่กว่า “คุณยายแก่แล้ว ซักผ้าแต่ละที มันจะลำบากเอาน้ำ ~”

“เก็บเงินของพ่อแกไว้เถอะ”

“เงินของผมครับ” พอผมพูดออกไป คุณยายถึงกับนิ่ง “จริงๆมันก็อาจจะเคยเป็นของป้า แต่ป้าให้ผม มันก็กลายเป็นเงินของผมแล้ว มันมากพอที่จะซื้อเครื่องซักผ้าได้นะ”

(theneoclassic, 2562 : 179)

“ผมซื้อมาให้ครับ” น้ำหอมหรือที่เติร์ดของผมทำเอาทันที แถมยังทำสีหน้าแบบคนเหลืออดโคตรๆ

“พี่ฟา ฉันทิ้งพูดไปหยกๆ เข้าหูบ้างมัยวะเนี่ย”

“โหยยย ก็ซื้อมาแล้วนี่นา” ผมเขย่าถุงในมือ “รับไปเถอะครับ เห็นแล้วนี่ถึงน้ำเลยซื้อมาให้ ราคาไม่ก็ร้อยละบาทเอง”

“อย่ามาโกหก ฉันทู้จักยี่ห้อนี่ดี อย่างน้อยก็ต้องเป็นพัน”

(theneoclassic, 2562 : 122)

จากตัวอย่างข้างต้นนอกจากจะแสดงให้เห็นถึงฐานะทางการเงินที่ดีของพี่ฟาโดยผ่านการใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือยแล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงการมีนิสัยที่ดี คือ มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของเขากับคนอื่น เห็นได้จากการที่เขาซื้อเครื่องสำอางที่มีราคาแพงให้แพดเม่ เพื่อนสาวที่คอยช่วยเหลือเขาในระหว่างที่เขาไปใช้ชีวิตอยู่กับคุณยายที่ต่างจังหวัด หรือความต้องการที่จะซื้อเครื่องซักผ้าที่ราคาค่อนข้างสูงให้คุณยายของเขา เพราะต้องการให้คุณยายได้รับความสะดวกสบาย และการที่เขาซื้อเสื้อผ้าแบรนด์เนมราคาแพงให้กับหัวหน้าเหม เพราะความรู้สึกดีของเขาเกี่ยวกับหัวหน้าเหม อีกทั้งยังต้องการตอบแทนที่หัวหน้าเหมดูแลพี่ฟาอีกด้วย แสดงให้เห็นถึงการมีนิสัยที่ดี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่คนรอบข้างของพี่ฟา

การที่พ่อแม่ของเขาตอบสนองความต้องการในทุกๆ ด้านของเขาได้เป็นอย่างดี การมีแม่บ้านคอยอำนวยความสะดวกให้แก่เขา การเดินทางไปท่องเที่ยวต่างประเทศ และลักษณะนิสัยการใช้จ่ายเงินของเขาแสดงให้เห็นถึงการมีฐานะทางสังคมที่ดีของครอบครัวพี่ฟา อย่างไรก็ตามแม้ว่าพี่ฟาจะถูกพ่อแม่เลี้ยงดูมาอย่างเอาอกเอาใจ แต่เขาก็เป็นเด็กชายที่มีลักษณะนิสัยดีมองโลกในแง่ดีเป็นพลังบวกให้กับคนรอบข้างอยู่เสมอ ชี้เล่น สดใส ร่าเริง เหมาะสมกับช่วงวัยของเขาที่เพิ่งสำเร็จการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ยังไม่ผ่านการใช้ชีวิต จึงไม่มีประสบการณ์ในชีวิตมากเท่าไรนัก ดังนั้นจึงพบน้ำเสียงที่แสดงให้เห็นถึงความสดใสร่าเริงมากที่สุดในการประกอบสร้างภาพลักษณ์ ให้แก่ตัวละครพี่ฟา

ถึงแม้ในบางครั้งเขาจะพบเจอกับสถานการณ์ตึงเครียด แต่ด้วยลักษณะนิสัยของเขา เขาก็สามารถคลี่คลายจากสถานการณ์ให้เป็นไปในทิศทางที่ดีได้ ตัวอย่างเช่น

คุณยายไม่ตอบ แต่หันไปหาลูกสาวตัวเองแทน “แกเลี้ยงมันยังงี้ถึงไม่รู้จักใบกะเพรา”

“เอ่อ คือว่า...” แยะละ ดูท่าม้ามากำลังจะชวยเพราะผม ผมต้องปกป้องให้เร็วที่สุด

ผมทำเป็นหัวเราะคิกคัก “เปล่าครับๆ ผมรู้จักใบกะเพรา แต่ผมสับสนระหว่างมันกับใบโหระพา”

โซ่มัย เคยได้ยินจากคนอื่นมาว่ามันคล้ายๆ กัน ไม่รู้ละ แฉๆไปก่อน ผมกลัวว

(theneoclassic, 2562 : 28)

ความสัมพันธ์ระหว่างยายกับแม่ของพีฟ้าไม่สู้ดีนักมักจะมีเรื่องให้บาดหมางกันอยู่เสมอ ตั้งแต่เรื่องเล็กไปจนถึงเรื่องใหญ่ จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าพีฟ้าพยายามที่จะช่วยแก้สถานการณ์ตึงเครียดระหว่างยายกับแม่ของเขา โดยนำเอาความสดใส ร่าเริง และมองโลกในแง่บวกมาใช้ในการ คลี่คลายสถานการณ์ดังกล่าวให้เป็นไปในทิศทางที่ดี แสดงให้เห็นถึงการเป็นเด็กที่มีนิสัยดี มองโลกในแง่บวก แม้จะถูกเลี้ยงดูมาอย่างเอาอกเอาใจก็ตาม

## 2) การสร้างภาพลักษณ์เกย์รุ่นเก่า (Traditional Gay)

นอกจากจะพบการเล่าเรื่องผ่านมุมมองของพีฟ้าแล้ว ยังพบการเล่าเรื่องผ่านมุมมองของหัวหน้าเหมหรือพีเตอร์ ซึ่งเป็นพระเอกของเรื่องอีกด้วย โดยผู้แต่งได้สร้างให้พีเตอร์เป็นตัวละครเกย์ที่เคยคบหากับผู้หญิงมาก่อน มีรูปลักษณ์ภายนอกหรือลักษณะทางกายภาพที่แสดงออกถึงความเป็นชายในอุดมคติ กล่าวคือ มีรูปร่างสูงใหญ่ได้สัดส่วน กายาล่ำลั่น หน้าอกกว้าง แผ่นหลังหนา มีกล้ามเนื้อมัด ไว้นวดไว้มัด ไร้นวดไร้มัด เกรงขามดังความว่า

ชายคนหนึ่งกอดอกและกำลังหันหลังให้ผม ปีกหลังของเขาช่างกว้างชนิดที่ถ้าผมถอยออกมาอีกนิดมันต้องบังหน้าจอมิตแดงเลย เขาสวมเสื้อแขนยาวผ้ายัดคล้ายๆ ชุดออกกำลังกายแบบที่เฮียโพมชอบใส่ แยมเข้ารูปซะจนขั้มคอกล้ามแขนใหญ่โดดเด่น ไม่รู้ทำไมเห็นแล้วผมกลับนึกถึงครูสอนเลขที่โรงเรียนซะงั้น ก็ร่างกายของเขารูปร่างอย่างกับสี่เหลี่ยมคางหมูเลยครับ ป้านบน แคมล่าง แยมพื้นที่กว้างๆ ของเสื้อตรง กลางหลังนั้นกรีนคำว่า ‘FBI’ เสื้อตัวเบ้อเรอ โททโท เท่ซะม้ายาดเลย

(theneoclassic, 2562 : 40)

... คิ้วเข้มๆ นั้นเลิกสูง ดวงตาที่หวานกว่าที่คิดกำลังไล่สำรวจตัวผมตั้งแต่บนลงล่างแบบไร้มารยาทและอยู่ๆ เขาก็เผยอริมฝีปากสีธรรมชาติจนกรามปรากฏขึ้นให้เห็นเด่นชัด พานให้ผมมองหน้าเขารอๆ ที่ดูเหมือนว่าจะเพ่งขึ้นหลังจากการโกนคิ้วมาก่อน สิ่งที่ผมจินตนาการคือเขาหน้าใสมาก ไม่ได้หมายถึงขาวจืดชืดนะครับ แต่ใสในที่นี้หมายถึงเนียนเรียบกริบ ไร้ริ้ว ผดผื่น อย่างไม่น่าเชื่อทั้งๆ ที่อยู่กลางแจ้งกลางแจ้ง ผมเผ้าสั้นๆ บนหัวถูกเสกไว้เป็นทรงเรียบร้อยสะอาดสะอ้าน แยมจุมูกก็โด่งโด่งซะนึกว่าเป็นฉลามปากขวด จริงๆ ผมไม่เคยชมใครว่าหล่อนอกจากป้าหรือนะครับ แต่กับน้ำคนนี้

เออ หล่อ!!! แยมหล่อเกินเรื่องเลยด้วย ทำไมมาอยู่ในป่าในดงแบบนี้ว้าา

เอ... แต่เขายังดูไม่แก่เลยนะ น่าจะอายุสักสามสิบต้นๆ คนเป็นหัวหน้าต้องฟูลุงๆ กว้านี้หน้อยไม่ใช่หรือไง ภาพในหัวตอนแรกคือผู้พัน KFC เลยละ

(theneoclassic, 2562 : 45)

นอกจากรูปลักษณะภายนอกที่แสดงถึงความเป็นชายในอุดมคติแล้ว ผู้แต่งยังประกอบสร้างภาพลักษณ์ตัวละครพีเตอร์ให้เป็นผู้ชายวัย 30 ที่มีความเป็นผู้นำ เข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว กล้าหาญ มีความน่าเชื่อถือ ประกอบอาชีพเป็นหัวหน้าเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า กรมอุทยานแห่งชาติ ที่มีใจรักต่ออาชีพของตนและทุ่มเทร่างกายแรงใจให้การปฏิบัติหน้าที่เป็นอย่างมาก เห็นได้หลายตอนด้วยกัน เช่น ในตอนที่เขาดำน้ำลงไปช่วยชีวิตกวางที่เขาติดกิ่งไม้ขณะลงไปเล่นน้ำในเขื่อน และตอนที่เขายิงปืนต่อสู้กับผู้ร้ายขณะออกลาดตระเวนจนได้รับบาดเจ็บสาหัสถึงความว่า

ตุ้ม!

พะ...พีเตอร์กระโดดลงไปใต้น้ำ เคียนะ เขาไม่ได้ใส่เสื้อชูชีพไม่ใช่หรือไง!!!

...เจ้าหน้าที่กรมอุทยานมุดลงไปใต้น้ำ ในขณะที่นายทหารก็พยายามประคองกวางที่กำลังตื่นตระหนกให้จมูกของม้านยกขึ้นรับอากาศ ผมเห็นว่าต้นไม้ที่จมอยู่ใต้น้ำขยับอยู่สองสามทีก่อนที่จะจวกวางจะหลุดออกมา...

(theneoclassic, 2562 : 143)

เจ๊บฉิบหาย...

ความทรงจำครั้งสุดท้ายที่จำได้ก็คือถูกกระสุนพวกมันยิงเข้าให้ที่ซี่โครงหนึ่งนัด ผมยังสวนกลับไปโดนมันสองตัวทั้งๆ ที่ใช้มือข้างเดียว ก่อนตัวเองจะถูกซ้ำอีกหนึ่งนัดที่ไหล่เล่นเอาหน้ากว่า ตอนจะสลบไปเห็นไอ้โปรต้วงหน้าตาตื้นเข้ามาลากแขนผมออกไปจากจุดที่ล้มโดยไม่กลัวตาย...

(theneoclassic, 2562 : 312)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวส่งผลให้พบการใช้คำเสียงเข้ม ดุดัน น่าเกรงขาม สุขุม จริงจัง และมุ่งมั่นตั้งใจจากตัวละครพีเตอร์ซึ่งมีความสอดคล้องกับภาพลักษณ์และรูปลักษณะภายนอกที่จะต้องแสดงออกถึงความเป็นชายตัวอย่างเช่น

“ไอ้ผู้กองรับๆรับข้าวและกลับมาประชุมต่อม้านยาตรงไหน ใจคอมันจะอ้อยาคัยดีกับทุกคนเลย หรือไงวะ” สะ...เสียงนั้นแทบทำให้ผมลืมหายใจ อะไรมันจะน่าเกรงขามขนาดนั้นน

(theneoclassic, 2562 : 40)

“อย่ามาใช้คำเสียงสั่งลูกน้องกับผมนะ”

พีเตอร์ยกไหล่ “เป็นเด็กอยู่ในโอวาทผู้ใหญ่ก็ไม่เสียหายอะไรนี่”

(theneoclassic, 2562 : 333)

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าปัจจัยทางด้านอายุและอาชีพของพีเตอร์ที่จะต้องมีความเป็นผู้นำ เข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว กล้าหาญ มีความน่าเชื่อถือ เป็นที่น่าเคารพยำเกรงในสายตาของคนรอบข้าง เป็นที่พึ่งพาให้แก่ลูกน้องและคน

รอบข้าง จึงทำให้ผู้แต่งเลือกใช้น้ำเสียงเข้ม ดุตัน น่าเกรงขาม สุขุม จริงจัง มุ่งมั่น ในการประกอบสร้าง  
ภาพลักษณ์ของตัวละครที่เติร์ด เพื่อให้สอดคล้องกับบทบาทการเป็นพระเอกที่จำเป็นจะต้องแสดงออกถึงความ  
เป็นชายมากกว่านายเอก

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าที่เติร์ดจะถูกสร้างภาพลักษณ์ที่แสดงออกถึงความเป็นชายทั้งรูปลักษณ์ภายนอก  
และลักษณะนิสัย กล่าวคือ มีความเข้มแข็งทั้งด้านร่างกายและจิตใจ จึงพบน้ำเสียงส่วนใหญ่ที่ใช้ในการ  
ประกอบสร้างตัวละครที่เติร์ดเป็นน้ำเสียงเข้ม สุขุม จริงจัง มุ่งมั่น แต่ภายหลังจากที่เขาเกิดความรู้สึกที่ดีต่อ  
ฟีฟา เขาได้เปลี่ยนมาเป็นผู้ชายที่มีความอ่อนโยนมากขึ้น สังเกตได้จากน้ำเสียงของเขาที่เลือกใช้กับฟีฟาซึ่งเป็น  
น้ำเสียงนุ่มนวล อ่อน ฟังพา และน้ำเสียงที่แสดงถึงความห่วงใย ตัวอย่างเช่น

เขาเอื้อมมือมาขยี้หัวผมอีกรอบ “อืมแล้วอืมนี้ จะได้กลับบ้าน”

“อ้อ อืมแล้วอะ” อืมทั้งอาหาร แล้วก็อืมกับความรู้สึกด้วยอะไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมได้

คุยกับน้ำเขา แล้วผมรู้สึก...อบอุ่น ปลอดภัย และมีความสุขยังไง ก็ไม่รู้

(theneoclassic, 2562 : 103)

นอกจากนี้ยังพบว่าน้ำเสียงของตัวละครในนวนิยายเกิดการเปลี่ยนแปลงไปตามบริบท โดยน้ำเสียงที่  
ปรากฏจะมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น ในตอนที่ฟีฟาเสียใจเรื่องที่คุณยายของเขา  
ป่วยเป็นโรคมะเร็ง น้ำเสียงที่ถูกถ่ายทอดออกมาเป็นน้ำเสียงที่แสดงออก ให้เห็นถึงความเศร้าสลดของตัวละคร  
ดังกล่าว

“ตอนแรกผมคิดนะว่ายายเอาผมมาที่นี่เพื่อแกล้ง แต่พออยู่ๆ ไปผมก็เลิกคิด” น้องทำท่าจะสะอึก

สะอึกอีกครั้ง ‘แต่ตอนนี้ผมคิดว่าคงโดนแกล้งจริงๆแล้วละ ฮึกกก’

(theneoclassic, 2562 : 352)

อีกทั้งยังพบว่าในนวนิยายมีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง ตลอดจนคำหยาบอีกด้วย ซึ่งการใช้ภาษาใน  
ลักษณะที่มีความสอดคล้องกับน้ำเสียงของตัวละคร เป็นการสร้างความหนักแน่นให้กับกลวิธีการสร้างตัวละคร  
ผ่านน้ำเสียงของผู้แต่ง และช่วยเพิ่มอรรถรสทางภาษาอีกด้วย ช่วยให้ผู้อ่านนวนิยายรู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลิน  
ในการติดตามเนื้อเรื่อง ไม่เคร่งเครียดจนเกินไป ช่วยจรรโลงใจผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านรู้สึกผ่อนคลาย ตลอดจนมี  
ความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง อีกทั้งยังสามารถสะท้อนบุคลิกของตัวละครอีกด้วย(สถาพรบุ๊คส์,  
2562 : 7) ตัวอย่างเช่น

หน้าผมซิดเป็นซูปเปอร์ตีนไก่ในขณะที่ค่อยๆ วางเมนูลง... นี่กูเพิ่งอ่านอะไรไปวะเนี่ย ฮือออ แต่ละเมนู  
เปิบพิสดารคงต้องยกนิ้ว เชื่อเต็มร้อยแล้วครับว่าคุณยายขายอาหารป่าจริงๆ ไม่ใช่ป่า ธรรมดาด้วย ป่าหิม  
พานต์เลยละ! ฮือออ เรียกว่าขามาทั้งทุกสิ่งสารพัด หลากหลายเหลือเกิน ตาตาย คล้ายจะเป็นลมไป  
หมดแล้วว๊ายยย แต่ที่ซ็อกที่สุดคงจะเป็นน้องกระต่าย มันกระโดดทะแะแครอท ของมันอยู่ดีๆ จะไปกินมันทำ

มายยย แอมมีการแปะท้ายตั้งสามดาวบ่งบอกว่า เป็นเมมมอยอดฮิตด้วยนะ กล้ากินน้องกันลงเหรอถามจริงๆ

โอยยย เห็นแล้วหน้ามิดชิบเป้งเลย คุณสตาร์ครับผมไม่ค่อยจะสบายยย

(theneoclassic, 2562 : 53)

### สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องการสร้างภาพลักษณ์เกย์แบบใหม่ผ่านน้ำเสียงผู้เล่าในวรรณกรรมเรื่อง ฤดูหลงป่า ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดการใช้เสียงของผู้เล่า (Narrative Voice) ตามแนวคิดของ Sillar สามารถสรุปผลได้ดังนี้ ผลการศึกษาพบว่าน้ำเสียงที่พบมากที่สุดในวนิยายเป็นน้ำเสียงสดใส ร่าเริง น้ำเสียงแห่งความสุข สมหวัง ในการประกอบสร้างตัวละครนายเอก และพบการใช้เสียงเข้ม สุขุม จริงจัง มุ่งมั่น ในการประกอบสร้างตัวละครพระเอก ทำให้เกิดเป็นภาพลักษณ์ของเกย์ 2 รูปแบบ คือ 1) การสร้างภาพลักษณ์ของเกย์รุ่นใหม่ (New Generation Gay) ที่มีรูปลักษณ์ที่ดี มีฐานะทางสังคมที่ดี และนิสัยดี 2) การสร้างภาพลักษณ์เกย์รุ่นเก่า (Traditional Gay) ที่มีรูปลักษณ์ภายนอกหรือลักษณะทางกายภาพที่แสดงออกถึงความเป็นชายในอุดมคติ คือ มีรูปร่างสูงใหญ่ได้สัดส่วน กายาล้ำสัน หน้าอกกว้าง แผ่นหลังหนา มีกล้ามเนื้อมัด ไวหนวดไวเคราดูน่าเกรงขาม มีความเป็นผู้ร่าเริง แข็งแรง เด็ดเดี่ยว กล้าหาญ มีความน่าเชื่อถือ

จากการวิเคราะห์ทฤษฎีการใช้เสียงในการประกอบสร้างตัวละครเกย์ จะเห็นได้ว่าเป็นการสร้างภาพลักษณ์ของเกย์แบบใหม่ เป็นภาพของตัวละครเกย์ที่มีความสุข สมหวัง เป็นที่ยอมรับของครอบครัวและคนรอบข้าง กล่าวคือ ตัวละครเอกทั้งสอง ครอบครัว รวมไปถึงคนรอบข้าง ไม่เกิดข้อสงสัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวละครเอกทั้งสองในฐานะคู่รัก ต่างก็ยอมรับในรสนิยมหรือความชื่นชอบทางเพศของทั้งคู่ อีกทั้งตัวละครเอกทั้งสองเองก็เช่นเดียวกันที่ไม่เกิดความสับสน หรือสงสัยในความรู้สึกของตนที่มีต่ออีกบุคคลหนึ่งถึงแม้จะเป็นเพศเดียวกันก็ตาม เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นในฐานะมนุษย์เหมือนกัน ไม่ได้ให้ความสำคัญในเรื่องของเพศสถานะ ซึ่งแตกต่างกับนวนิยายเกย์ในอดีตที่มีมักจะนำเสนอประเด็นรกร่วมเพศหรือตัวละครเกย์ว่าเป็นปัญหาสังคมที่คนในสังคมควรจะให้ความสนใจ ดังนั้นจึงปรากฏให้เห็นถึงการประกอบสร้างตัวละครเกย์แบบใหม่ โดยใช้น้ำเสียงแห่งความสุข สดใส ที่พบมากที่สุดในวนิยายเรื่อง ฤดูหลงป่า

### อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาพบว่าถึงแม้จะมีการสร้างตัวละครเกย์ใน 2 ลักษณะ คือ การสร้างภาพลักษณ์เกย์รุ่นใหม่ (New Generation Gay) และภาพลักษณ์เกย์แบบดั้งเดิม (Traditional Gay) แต่ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าผู้แต่งได้ประกอบสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับตัวละครเกย์ทั้งสอง กล่าวคือ ผู้แต่งยังคงภาพลักษณ์ตัวละครเกย์แบบดั้งเดิมเอาไว้ คือ เป็นตัวละครเพศชายที่มีรูปลักษณ์หรือลักษณะทางกายภาพ รวมถึงบุคลิกภาพ ตลอดจนลักษณะนิสัยที่แสดงออกถึงความเป็นชาย แต่มีรสนิยมทางเพศหรือความชื่นชอบในเพศชายเหมือนกัน อีกทั้งผู้แต่งยังได้สร้างภาพลักษณ์เกย์รุ่นใหม่ โดยการสอดแทรกความเป็นหญิงไว้ในตัวละครนายเอก สร้างให้มี

ฐานะทางสังคมที่ดี มีรูปลักษณ์ภายนอกที่ดี ตามขนบการสร้างตัวละครนายเอกในนวนิยายวาย สอดคล้องกับการศึกษาการประกอบสร้างตัวตนเกย์ในภาพยนตร์ไทยของปฐิรินทร์ นาคสิงห์ (2556 : 41) ที่ได้กล่าวไว้ว่าช่วงหลังปี พ.ศ. 2540 ความเข้าใจที่สังคมมีต่อเกย์เกิดการเปลี่ยนแปลงไป ส่งผลต่อแนวโน้มในการสร้างให้ตัวละครเกย์มีความปกติ มีความเป็นชาย และให้คุณค่ากับความเป็นชายมากขึ้น ตัวละครเกย์ส่วนใหญ่ถูกสร้างให้มีความเป็นชายอย่างชัดเจนสัมพันธ์กับรูปลักษณ์หรือลักษณะทางกายภาพ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของกฤตพล สิริทรกุล (2563, บทคัดย่อ) ที่ได้ผลการศึกษาว่า ตัวละครในซีรีส์วายถูกประกอบสร้างใหม่ให้มีฐานะปานกลางจนถึงดี หน้าตาและรูปร่างดี มีการให้คุณค่ากับความเป็นชายด้วยการสร้างให้ตัวละครมีความเป็นชายสูงทั้งรูปร่างหน้าตา ลักษณะนิสัย ในขณะที่นายเอกที่ทำหน้าที่เป็นนางเอกของเรื่อง จะเป็นผู้ชายที่มีความเป็นหญิงสูงกว่า เช่น รูปร่างที่ตัวเล็กกว่า ผิวขาวกว่า หรือมีนิสัยที่มีความเป็นหญิงสูงกว่าพระเอก อันเนื่องมาจากการนำเอาความสัมพันธ์ชายหญิงมาครอบทับ ซึ่งการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับเกย์มีส่วนช่วยให้ผู้อ่านเกิดทัศนคติที่ดีต่อเกย์ไปด้วย

สำหรับการศึกษากลิวิธีการใช้น้ำเสียงผู้เล่าสะท้อนให้เห็นถึงมุมมองหรือทัศนคติของผู้แต่งที่มีต่อเกย์ ผ่านการสร้างตัวละครเกย์ในงานเขียนของเขา แสดงให้เห็นว่าผู้แต่งมีทัศนคติที่ดีต่อเกย์ สังเกตได้จากการสร้างภาพลักษณ์ที่ดี ทั้งการมีรูปลักษณ์ที่ดี ฐานะทางสังคมที่ดี และนิสัยดี นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่าผู้แต่งต้องการสร้างทัศนคติที่ดีต่อเกย์ให้กับผู้อ่านผ่านงานเขียนของเขา เห็นได้จากการกำหนดให้ตัวละครทุกตัวละครในนวนิยายที่ถึงแม้จะมีความแตกต่างกันทั้งด้านเพศ อายุ อาชีพ ฯลฯ แตต่างก็เข้าใจและยอมรับในความรักระหว่างเพศเดียวกัน ไม่ได้นำเรื่องความรสนิยมหรือความชื่นชอบทางเพศมาแบ่งแยกความเป็นมนุษย์ เป็นนวนิยายที่ดำเนินเนื้อเรื่องไปด้วยความสุข สมหวัง ซึ่งการสร้างภาพลักษณ์ของเกย์ที่ดีของผู้แต่งนั้นมีส่วนช่วยให้คนในสังคมค่อยๆ ซึมซับและเปิดใจยอมรับในความหลากหลายทางเพศในสังคมมากยิ่งขึ้น

## ข้อเสนอแนะ

1. ผู้วิจัยควรศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบของเรื่องเล่า (Narrative) ในหัวข้ออื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นแก่นเรื่อง (theme) โครงสร้างของเรื่อง (structure) ตัวละคร (character) จุดพลิกผันของเรื่อง (peripeteia) หรือรูปแบบ (style) ในนวนิยายเรื่องฤดูหลงป่าเพิ่มเติม เพื่อให้ได้แง่มุมที่หลากหลายและชัดเจนมากขึ้น
2. ผู้วิจัยควรศึกษานวนิยายวายเรื่องอื่นๆ ที่เขียนขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2562 ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกับนวนิยายเรื่องฤดูหลงป่า โดยศึกษาวิเคราะห์น้ำเสียงผู้แต่ง (Narrative Voice) เพื่อให้เห็นถึงพัฒนาการการเปลี่ยนแปลงทางทัศนคติของผู้แต่งที่มีต่อตัวละครเกย์ในแต่ละยุคสมัย

## เอกสารอ้างอิง

- กฤตพล สุธีภัทรกุล. (2563). *การประกอบสร้างตัวละครชายรักชายในซีรีส์วาย*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาประวัติศาสตร์และนวัตกรรม. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ชลิตา สุนันทาภรณ์. (2561). *รักที่จะรักหลากหลาย: นักเขียนรางวัลซีไรต์กับนิยาย Y ของเธอ*. สืบค้นจาก <https://thepotential.org/voice-of-new-gen/jidanun-leungpiansamut-interview/>
- ธัญญา สังขพันธานนท์. (2539). *วรรณกรรมวิจารณ์*. มหาสารคาม : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปฐมนธ์ นาคสิงห์. (2556). การประกอบสร้างตัวตนเกย์ในภาพยนตร์ไทย. *วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์*. 39 (2), 35-53.
- มารศรี สอทิพย์. (2551). *เรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสมเด็จพระนเรศวรมหาราช : กลวิธีการเล่าเรื่องกับการสร้างภาพลักษณ์*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต. สาขาวิชาภาษาไทย. บัณฑิตวิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุริยา คำกุนะ. (2559). คำพิพากษา : กลวิธีการนำเสนอความขัดแย้ง. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สทมส.)*, 22 (3), 70-80.
- Munslow, A. (2007). *Narrative and History*. Macmillan Education UK, 2007.
- Sillar, M. O. (1991). *Message meaning and culture : Approaches to communication criticism*. New York : Harper Collins Publisher.
- Theneoclassic. (2562). *ฤดูหลงป่า*. กรุงเทพมหานคร: สถาพรบุ๊คส์.